

Sygn. akt V C upr 154/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Trzebnicy V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w M.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grażyna Wójcik

Protokolant: Justyna Kądzioła

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2014 r. w Miliczu

na rozprawie

sprawy z powództwa Canal+ (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko P. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. W. na rzecz strony powodowej Canal+ (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 400,00 (czterysta) zł;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 88,42 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nadaje wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt V C upr 154/14

UZASADNIENIE

W dniu 20 lutego 2014 r. strona powodowa Canal+ (...) S.A. z siedzibą w W., działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, skierowała do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym i wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwany P. W. zapłacił stronie powodowej kwotę 951,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 lutego 2014 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 180,00 zł oraz innych kosztów w kwocie 0,54 zł.

W uzasadnieniu wskazała, iż strony łączyła zawarta w dniu 14 lipca 2011 r. umowa o abonament. Zgodnie z powyższą umową strona powodowa zobowiązała się do rozpowszechniania programów telewizyjnych i radiowych, a pozwany do opłacania abonamentu. W związku z tym oddała pozwanemu w najem sprzęt, który umożliwiał odbiór i odkodowanie programów nadawanych za pośrednictwem Canal+. Wskazała, iż przedmiotowa umowa z uwagi na zaległości w płatnościach abonamentowych uległa rozwiązaniu w dniu 31 lipca 2013 r., co skutkowało obowiązkiem zwrotu w terminie 30 dni dostarczonego pozwanemu sprzętu. Strona powodowa zaznaczyła przy tym, iż na dzień wniesienia pozwu zaległość abonamentowa wynosi 252,98 zł. Ponadto powołując się na art.

4 § 2 pkt 7 Regulaminu, stanowiącego integralną część umowy podniosła, iż w przypadku przekroczenia wyżej wskazanego terminu przysługuje jej roszczenie o zapłatę kary umownej w wysokości 300,00 zł, a w przypadku, gdy sprzęt nie zostanie zwrócony po upływie tego terminu prawo do odszkodowania w kwocie odpowiadającej aktualnej wartości sprzętu tj. 100,00 zł. Strona powodowa wskazała również, iż z uwagi na niedotrzymanie przez pozwanego warunków umowy poprzez jej wcześniejsze rozwiązanie, przysługuje jej dodatkowo odszkodowanie w wysokości 299,00 zł i kwoty tej także dochodzi niniejszym pozwem. Podała, iż pismem z dnia 21 sierpnia 2013 r. poinformowała pozwanego

o rozwiązaniu umowy i wezwała go do zwrotu sprzętu w terminie 30 dni od daty rozwiązania umowy. W dniu 9 września 2013 r. wystosowała do P. W. wezwanie do zapłaty kary umownej za nie zwrócenie sprzętu w określonym terminie wraz z notą księgową na kwotę 300,00 zł. Podała, iż pozwany sprzętu nie oddał, a jego aktualna wartość (w tym karty) wynosi 100,00 zł i kwota ta też jest objęta żądaniem pozwu.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w dniu 28 lutego 2014 r. wydał postanowienie, w którym z uwagi na stwierdzony brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie niniejszej sprawy tutejszemu Sądowi.

Strona powodowa w dniu 16 kwietnia 2014 r. przedstawiła dowody, na które powoływała się w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz przedłożyła pełnomocnictwo procesowe wraz z właściwym dokumentem wykazującym umocowanie osób udzielających pełnomocnictwa, a także złożyła pozew na urzędowym formularzu. Ponadto zmodyfikowała wcześniejsze żądanie w zakresie wierzytelności odsetkowej w ten sposób, iż domagała się zasądzenia odsetek ustawowych liczonych od kwoty 203,91 od dnia 20 lutego 2014 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu w łącznej kwocie 227,54 zł, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Pozwany – prawidłowo wezwany – nie stawił się na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew ani nie żądał rozpoznania sprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 lipca 2011 r. pozwany P. W. zawarł z operatorem Canal+ (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. umowę o abonament. Abonentowi nadano numer (...) -01. Umowa została zawarta na okres 19 miesięcy, pozwany otrzymał dekodery nr (...) wraz z kartą nr (...).

Integralną częścią powyższej umowy jest Regulamin umowy o abonament, aneks promocyjny oraz cennik.

Abonent zaakceptował warunki umowy.

(dowód: umowa o abonament z dnia 14 lipca 2011 r. k 19)

W dniu 14 lipca 2011 r. do powyższej umowy został zawarty Aneks promocyjny, zgodnie z którym abonent zawarł umowę na 19 – miesięczny okres minimalny. Należność za opłatę miesięczną po uwzględnieniu rabatu wynosiła 38,00 zł przez okres 19 miesięcy.

(dowód: Aneks promocyjny z dnia 14 lipca 2011 r. k. 20)

W dniu 14 lipca 2011 r. pomiędzy Canal+ (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. a P. W. została zawarta również umowa sprzedaży dekodera współpracującego z kartą.

(dowód: umowa sprzedaży z dnia 14 lipca 2011 r. k. 21)

W dniu 17 sierpnia 2013 r. Canal+ (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił na nazwisko pozwanego notę księgową nr (...) obejmującą karę umowną za niedotrzymanie warunków promocji w wysokości 299,00 zł.

Pismem z dnia 18 sierpnia 2013 r. strona powodowa poinformowała pozwanego o przyjęciu wiadomości dotyczącej rezygnacji z usług przez nią świadczonych. Wskazała, iż umowa uległa rozwiązaniu z dniem 31 lipca 2013 r. Ponadto zawiadomiła P. W., iż rozwiązanie umowy przed upływem okresu oznaczonego, wynikającego z warunków promocji spowodowało naliczenie kary w wysokości 299,00 zł. Podała także, że do zapłaty pozostaje kwota 508,89 zł, którą należy uregulować do dnia 31 sierpnia 2013 r. Jednocześnie wniosła o zwrot karty dekodującej w terminie 30 dni od daty rozwiązania umowy do wybranego autoryzowanego przedstawiciela nc+. Zastrzegła przy tym, iż brak zwrotu karty w zakreślonym terminie spowoduje naliczenie kary umownej w wysokości 300,00 zł.

Do wyżej wskazanego pisma zostało załączone rozliczenie zaległej należności w łącznej wysokości 508,89 zł, która obejmowała opłaty abonamentowe w kwocie 209,89 zł z uwzględnieniem ustawowych odsetek w wysokości 5,98 zł oraz karę za niedotrzymanie warunków promocji w kwocie 299,00 zł.

(dowód: nota księgowa z dnia 17 sierpnia 2013 r. k. 25;

pismo z dnia 18 sierpnia 2013 r. wraz z rozliczeniem k. 23 – 24)

W dniu 9 września 2013 r. Canal+ (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił na nazwisko pozwanego notę księgową nr (...) obejmującą karę umowną z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu sprzętu w wysokości 300,00 zł.

Pismem z dnia 9 września 2013 r. strona powodowa wezwała pozwanego do wywiązania się z zobowiązań umownych do dnia 30 września 2013 r., w tym do zwrotu sprzętu w postaci karty do dekodera u dowolnie wybranego autoryzowanego dystrybutora Cyfry+ oraz zapłaty kwoty 808,89 zł. Przy czym wskazana, iż powyższa należność wynika z końcowego rozliczenia płatności uwzględniającego naliczenie kary umownej w wysokości 300,00 zł za brak zwrotu sprzętu w terminie 30 dni od dnia rozwiązania umowy.

(dowód: nota księgowa z dnia 9 września 2013 r. k. 28;

pismo z dnia 9 września 2013 r. k. 26)

Wysokość odszkodowania z tytułu braku zwrotu karty do dekodera wynosi 100,00 zł.

(dowód: cennik k. 30).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje jedynie na częściowe uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach zaferowanych przez stronę powodową albowiem dowody te korelowały ze sobą wzajemnie i nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności. Jednocześnie Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego, wobec jego niestawiennictwa na rozprawie w dniu 22 sierpnia 2014 r.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydyczny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. Strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym i dlatego Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych, uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

W następstwie zawarcia umowy przez strony powstał stosunek zobowiązaniowy, do którego znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.).

W myśl regulaminu umowy o abonament operator Cyfry+ wynajmuje abonentowi sprzęt umożliwiający odkodowanie i odbiór programów wchodzących w skład wybranego w umowie pakietu. Abonent natomiast zobowiązuje się uiszczać terminowo opłatę abonamentową za odbieranie programów oraz czynsz za najem sprzętu (art. 3 §1 w zw. z art. 4 § 1 regulaminu).

Stosownie do treści przepisu art. 4 § 7 abonent w terminie jednego miesiąca od daty wygaśnięcia/rozwiązania umowy zobowiązany jest do zwrotu sprzętu, w tym karty autoryzowanemu dystrybutorowi, a w przypadku jego utraty do poinformowania operatora Cyfry+ wyżej wskazanym terminie o tym fakcie. W przypadku opóźnienia w wykonaniu powyższego obowiązku, abonent uiszcza na rzecz operatora karę umowną w wysokości 300,00 zł. zapłata wyżej wskazanej kary umownej nie zwalnia abonenta od obowiązku zwrotu sprzętu. W przypadku niedokonania zwrotu sprzętu, pomimo wystosowania przez operatora, po upływie miesięcznego terminu, o którym mowa wyżej, dodatkowego wezwania do zwrotu sprzętu, abonent jest zobowiązany, na podstawie żądania operatora (w formie noty) do zapłaty operatorowi odszkodowania w wysokości określonej w cenniku.

Umowę zawiera się na łączny okres będący sumą dwunastu kolejnych pełnych miesięcy (lub innego okresu wynikającego z oferty promocyjnej) oraz dni, które upłynęły od daty zawarcia umowy do ostatniego dnia miesiąca, w którym umowa została zawarta,

w przypadku gdy dzień zawarcia umowy nie jest pierwszym dniem miesiąca kalendarzowego. W wypadku, gdy w okresie minimalnym, na który została zawarta umowa, abonent nie zawiadomi operatora na piśmie listem poleconym, że nie zamierza kontynuować umowy, wówczas umowę zawartą na okres minimalny uważa się za zawartą na czas nieokreślony. Po upływie okresu minimalnego umowę przedłużoną na czas nieokreślony każda ze stron może wypowiedzieć za 3 – miesięcznym okresem wypowiedzenia, ze skutkiem rozwiązania na koniec miesiąca kalendarzowego (art. 6 § 1 i 2 regulaminu).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 Aneksu promocyjnego z dnia 14 lipca 2011 r. w przypadku rozwiązania umowy z winy abonenta przed upływem dziewiętnastu miesięcy od daty zawarcia umowy, który przy jej zawarciu, w ramach akcji promocyjnej otrzymał rabat lub antenę satelitarną bądź też sprzęt do użytkowania, abonent zapłaci operatorowi karę umowną w wysokości 299,00 zł w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia mu wezwania do zapłaty.

Zdaniem Sądu, strona powodowa – wbrew obciążającemu ją obowiązkowi z art. 6 k.c. – nie wykazała okoliczności stanowiących podstawę do obciążenia pozwanego należnościami abonamentowymi w wysokości 203,91 zł. Canal+ (...) S.A. z siedzibą w W. powyższego roszczenia w żaden sposób nie udowodnił. Brak faktur wystawionych w związku z usługami świadczonymi na rzecz pozwanego w poszczególnych miesiącach, uniemożliwia ustalenie w jaki sposób wyżej wskazana kwota została wyliczona i za jaki okres powstała zaległość w płatności abonamentu, a także kiedy roszczenie to stało się wymagalne. Mając na uwadze, iż ocena powyższego żądania jest niemożliwa w konsekwencji należało oddalić również roszczenie w zakresie odsetek ustawowych żądanych od tej wierzytelności.

Nadto strona powodowa nie wykazała zasadności żądania w zakresie skapitalizowanych odsetek w kwocie 49,07 zł. Operator nie wskazał sposobu wyliczenia tych odsetek, a w szczególności nie określił kwoty od której zostały naliczone, jak również okresu za jaki je naliczono, a tym samym uniemożliwił zweryfikowanie tego roszczenia.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił uznać żądania pozwu za uzasadnione również w zakresie kary umownej w wysokości 299,00 zł. Stosownie do przytoczonych wyżej uregulowań łączących strony, prawo do naliczenia przedmiotowej kary przysługuje operatorowi w przypadku rozwiązania umowy z winy abonenta przed upływem dziewiętnastu miesięcy od daty zawarcia umowy.

Strona powodowa nie udowodniła w jakiej dacie umowa została wypowiedziana, przez kogo i z jakiego powodu. Ponadto, należy zauważyć, iż niniejsza umowa została zawarta w dniu 14 lipca 2011 r., a więc okres dziewiętnastu miesięcy upłynął z dniem 14 lutego 2013 r. Natomiast z treści pisma operatora z dnia 18 sierpnia 2013 r. wynika, iż

umowa uległa rozwiązaniu z dniem 31 lipca 2013 r., a więc po upływie okresu wynikającego z warunków promocji. Sformułowanie tego pisma wskazuje na rezygnację abonenta z dotychczas świadczonych na jego rzecz usług, podczas gdy z treści pozwu wynika, iż umowa została wypowiedziana przez operatora z uwagi na zaległości w płatnościach abonamentowych. W tej sytuacji uznać należało, że strona powodowa nie wykazała, że zrealizowały się przesłanki uprawniające do naliczenia kary umownej. W związku z powyższym nie ma podstaw do naliczania tej kary i obciążania nią pozwanego.

Ponadto na marginesie należy zauważyć, iż brak jest podstaw do domagania się zasądzenia kary umownej zastrzeżonej na wypadek odstąpienia od umowy, jeżeli podstawę do odstąpienia od umowy stanowiło niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2007 r. wydanego w sprawie o sygn. akt III CSK 288/06, LEX nr 488044).

Co do kary umownej z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu sprzętu w kwocie 300,00 zł wynikającej z noty nr 45486/KA/6561661/1/13 oraz odszkodowania z tytułu braku zwrotu karty do dekodera, którego wysokość wynika z cennika stanowiącego integralną część umowy łączącej strony i wynosi 100,00 zł, Sąd uznał żądania za uzasadnione. Strona powodowa wykazała bowiem dokumentami zarówno zasadność obciążenia pozwanego tymi kwotami, jak i ich wysokość. Stąd orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawi się na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie - w świetle powyższych rozważań - takie wątpliwości zachodziły, co obligowało Sąd do przeprowadzenia postępowania dowodowego, które jednak nie pozwoliło uznać dochodzonego żądania w zakresie ponad 400,00 zł. Z tych względów orzeczono w pkt II sentencji wyroku zaocznego o oddaleniu dalej idącego powództwa.

Rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, zawarte w pkt III sentencji wyroku – w związku z tym, że strona powodowa przegrała proces w 58% – wydano na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. § 2 ust. 1 i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. Nr 490). Uwzględniono przy tym, że strona powodowa poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 210,54 zł, na którą składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 30,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości stawki minimalnej, tj. 180,00 zł oraz koszt opłaty manipulacyjnej w wysokości 0,54 zł. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej tytułem kosztów postępowania kwotę 88,24 zł ($210,54 \text{ zł} \times 42\% = 88,24 \text{ zł}$).

Sąd nie uwzględnił żądania strony powodowej w zakresie zwrotu kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa gdyż nie zostało wykazane, iż koszty te zostały faktycznie poniesione.

W punkcie IV sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.